

Др Илија Бабих*

ПРОФ. ДР ДУШКО МЕДИЋ

(1953-2022)

Непредвидљива и незаустављива смрт у реци времена отргла је, 29. јуна 2022., Душка Медића из физичког света. За синове Игора и Андреја, супругу Амру, рођаке, пријатеље, колегинице и колеге и многе друге ово је губитак који се не може накнадити. Али, наш колега и пријатељ Душко наставиће да и даље живи у духовном интелектуалном свету, у нашим сећањима, у књигама и бројним чланцима које је за живота стрпљиво ткао. Свету који није подложен старењу, губитку снаге, неизбежној болести и пропасти као што је предодређено људском телу, јер *Natura deficit, fortuna mutatur Deus omnia cernit*. Сви ћемо ми, после смрти, како каже последњи велики стоик, филозоф и најмудрији римски цар Марко Аурелије, бити враћени природи.

Пре више деценија Душко је као одличан судија загазио у немирне воде науке. Дугогодишња судска пракса била је и за Душка не само ослонац него и

* Редовни професор универзитета у пензији, prof.ilijababic@gmail.com

његова антејска снага. Живот је у сталној промени и надилази у теорији већ решене и тако заустављене правне ситуације. Из врела живота стално проистичу нови проблеми које најбоље решавају људи из праксе наоружани науком - какав је био Душко Медић.

Душко Медић, син Богољуба, рођен је 7. августа 1953. године у Бањој Луци где је завршио основну школу и Гимназију. На Правном факултету Универзитета у Бањој Луци је дипломирао 1977, а магистрирао 1979. са просеком оцена 10, а докторирао у Новом Саду 2004. године. Приправнички стаж (од марта 1978. до октобра 1979) провео је у Суду удруженог рада у Бањој Луци. Функцију судије Основног суда у Бањој Луци обављао је од септембра 1981. до марта 1987., као и дужности заменика председника суда и председника Грађанско-привредно-управног одељења тог суда. Године 1998. именован је за заменика Републичког јавног тужиоца Републике Српске (за грађанско, привредно и управно право), а од октобра 2003. изабран је за судију Уставног суда Републике Српске.

На Правном факултету Универзитета у Бањој Луци, као спољни сарадник, изводио је практичне вежбе на Катедри грађанског права да би, доцније, био предавач на Правној клиници. На Факултету правних наука Паневропског универзитета „Апеирон“ биран је у сва наставничка звања на предметима Увод у грађанско право, Стварно право и Право обезбјеђења потраживања. На овом факултету био је декан у два мандата. После престанка дужности декана именован је за проректора Универзитета. Био је главни и одговорни уредник часописа Удружења судија и тужилаца Републике Српске „Гласник правде“ и часописа „Годишњак Факултета правних наука“, члан редакција више научних часописа, као што су „Архив за правне и друштвене науке“ у Београду, „Српска правна мисао“, „Правна ријеч“, стални сарадник више стручних и научних часописа, члан Предсједништва Удружења правника Републике Српске и Предсједништва Удружења правника Србије и Републике Српске, те уредник најзначајнијег научног саветовања у Републици Српској – „Октобарски правнички дани“ у Бањој Луци.

Његов предани и мукотрпни рад преобразио се у 18 књига (од којих је 7 сам написао, а 11 као коаутор) и преко 100 научних и стручних радова из грађанског, привредног и уставног права. Од бројних дела истичу се: *Расправе из грађанског и пословног права* (Паневропски универзитет „Апеирон“, Удружење правника Републике Српске, Бања Лука 2007. - ова књига јесте зборник чланака саопштених на саветовањима правника), *Право обезбјеђења потраживања и Стварно право (четврто издање)*.

У монографији *Право обезбјеђења потраживања*, Паневропски универзитет „Апеирон“, Бања Лука, 2013. Душко Медић је систематски и детаљно изложио средства обезбјеђења испуњења потраживања. То је прва монографија у БиХ која је ове институте истражила свеобухватно и продубљено - научним методама. Појавила се у право време – после нешто више од три године од почетка примене Закона о стварним правима, у чијем

стварању је учествовао и сам аутор, и постала поуздан ослонац за његову практичну примену у делу којим су уређена средстава обезбеђења потраживања.

Године 2019. проф. др Душко Медић објавио је своје најзначајније дело - *Стварно право Републике Српске* (Паневропски универзитет „Апеирон“, Удружење правника Републике Српске, Бања Лука), четврто измењено и допуњено издање, на скоро 800 страница. То је зрели плод већ доказаног правног писца, научника и практичара. После *Коментара Закона о стварним правима Републике Српске* из 2011. и *Коментара Закона о стварним правима Федерације БиХ*, 2014 (Бабић И., Медић Д., Хашић Е., Повлакић М., и Велић Л.), ово је друго дело у БиХ које детаљно, потпуно и тачно објашњава, те синтетички и критички анализира институте стварног права. По својој структури и домаћајима *Стварно право Републике Српске* је монографија, која представља значајан допринос науци Стварног права. Одмах после првог издања постала је поуздан водич првенствено студентима, судијама, нотарима, адвокатима и другим правницима у пракси, али и незаобилазна литература за све који се баве науком стварног права.

Запажен је рад Душка Медића као коаутора (заједно са Хасом Тајићем) у прикупљању, класификацији и објављивању судске праксе. Посебно се издвајају обимна и корисна дела: *Насљедно право у судској пракси* (2008), *Судска пракса из стварног права* (2008), *Нематеријална штета у пракси* (2008), *Заложно право у пракси* (2009), све књиге у издању „Привредне штампе“ из Сарајева. Ова дела су драгоцене ризница судских одлука за све правнике.

Рецензирао је више књига и десетина научних радова. Активно је учествовао у бројним саветовањима (око 200) у земљи и иностранству. Добитник је низа повеља, признања и захвалница: Копаоничке школе природног права, Удружења за одштетно право из Београда, Правног факултета Универзитета у Бањој Луци, Удружења правника Републике Српске, Нотарске коморе Републике Српске, Правног факултета Свеучилишта у Мостару и друго.

Био је судија (арбитар) Сталног изабраног суда (арбитраже) и Спољнотрговинске арбитраже при Привредној комори Републике Српске, арбитар Арбитражног суда при Спољнотрговинској комори БиХ, те арбитар Спољнотрговинске арбитраже при Привредној комори Црне Горе. Именовање Душка Медића за члана Комисије за полагање правосудног испита и члана Комисије за полагање нотарског испита за предмет Грађанско право, подигло је углед и озбиљност ових комисија. Као непоновљив предавач и познавалац више научних дисциплина одржао је више семинара за правосудни испит и нотарски испит. У оквиру Центра за едукацију судија и тужилаца Републике Српске и Центра за едукацију судија и тужилаца Федерације БиХ подучавао је млађе правнике не само како тумачити правне норме, него правичној примени

права. У својству председника и члана радних група учествовао је у изради више нацрта закона на нивоу Републике Српске и БиХ.

Само човек велике умне снаге, упорности и енергије, какав је био Душко Медић, уз велике напоре може постићи оно што је он достигао - да буде одличан судија, врхунски професор и писац бројних научних радова. Писати значи пре тога много читати, бити данима, месецима и годинама сам, размишљати, почињати, застајкивати, завршити и најзад штампати. Marcus Porcius, антички писац и војсковођа који је ратовао против Ханибала (по речима Цицерона, најбољи је познавалац римског права тога доба - родио се 234., а живео до 149. године пре Христа), запазио је: *Doctrina est fructus dulcis radicis amarae* (Наука је слadak плод горког корења).

Оно што краси врло мали број људи, а често је одвојено од стручности, јесте да је Душко био пожртвован отац, диван супруг, срдчан друг и добар човек. Имао је времена да прича са студентима, колегиницама и колегама, да им да савет и поуку, те им пружи конкретну помоћ. Због тога су га сви ценили, поштовали и волели. Душка су одликовале врлине ретких људи, које у својој укупности чине изврсни карактер – мислио је бистро и добро расуђивао о свом животу, живео је мудро (Robertson, Donald Dž., *Marko Aurelije*, Kontrast, Beograd 2021, стр. 38). Сократ је издвојио „четири врховне врлине: мудрост, праведност, храброст и умереност“. Дружећи се са Душком око 20 година уверио сам се да су се код њега све ове врлине стекле. Од студентских дана знао је за задатке који су пред њим и циљ. Због тога није лутао. Као да су га руководиле мудре речи Марка Аурелија: „Не лутај више! Нећеш стићи ни да некад прочиташ своје забелешке, ни дела старих Римљана и Грка, ни изводе из њихових списа које си оставио на страну за старе дане. Зато, ако ти је стало до себе, жури своме циљу, остави празне наде и помози самом себи док још можеш“ (Аурелије М., *Самом себи*, Дерета, Београд 2008, стр. 70).

Мени је била част што сам се дружио са Душком Медићем, судијом и професором.